

l'amic enric

LLUIS JOSEP COMERON

Diuen –i és cert– que els amics no es busquen: es troben. Jo vaig trobar l'Enric Serras, fa prop de cinquanta anys, durant un sopar a la casa que ell tenia llogada al carrer Gran d'Òrrius. Ens coneixíem –tots dos érem de Mataró quan a Mataró tothom es coneixia– però no ens havíem tractat. Bon dia o bona tarda, i prou.

Aquella nit vam xerrar molt. De tot. I, com diuen al final de “Casablanca”, aquell va ser l'inici d'una bona amistat. Una amistat que després, al llarg dels anys i de repetits veïnatsges, es va anar aprofundint a través del més civilitzat dels procediments: la conversa. Prenent la fresca, compartint taula, passejant, contemplant les estrelles o, simplement, no fent res sinó parlant no importava de què. Qualsevol lloc i qualsevol pretext –i encara que no n'hi hagués, també– era bo per fer-la petar.

L'Enric era un bon conversador, cosa que no vol dir que enraonés massa o en va. Ho feia quan tenia coses per dir i creia que havia de dir-les, tant si fossin importants –o ho semblessin– com banals –o també ho semblessin–. Amb calma, reposadament, o posant-hi uns grans de passió –tampoc massa– quan l'ocasió ho mereixia. Fins i tot quan tenia raons per exaltar-se, si bé la seva mirada, la seva veu i la seva actitud adquirien un aire contundent i sever, no perdia mai els estrepes. Pot dir algú haver-lo vist agressiu en alguna oportunitat? Ho dubto.

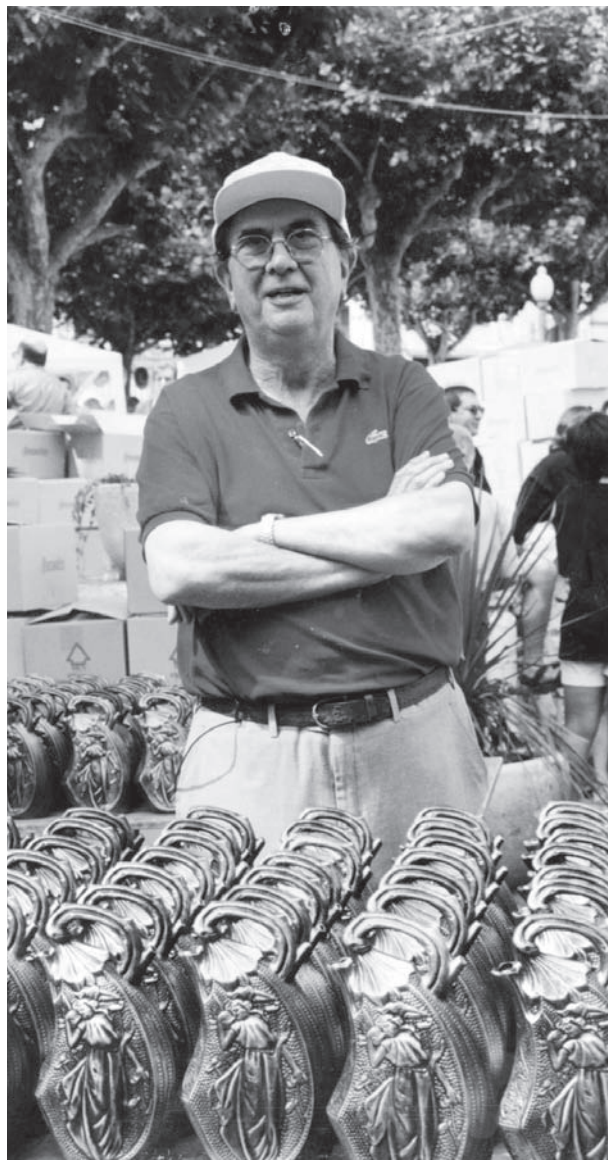
Les converses amb ell eren sempre sucoses, fos quin fos el

tema. Des de política –el sentit comú era el seu peu de rei– a especulacions sobre extraterrestres; des de cinema a cultura del vi; des de fenòmens fantàstics a prosaics fets quotidians; des de literatura a tècnica aeronàutica; des de pintura a l'esport (pot semblar inversemblant però ell va ser qui em va ensenyar a jugar a tennis!)... Tot despertava el seu interès. I el ventall d'assumptes en què semblava sentir-se com peix a l'aigua era molt extens. Només, potser, hi havia un tema que semblava incomodar-lo: parlar d'ell mateix.

Ens enteníem ell i jo. Sent diferents, congeniàvem, ens aveníem. Quantes estones compartides! Com a bon conversador, –i no és cap paradoxa– sabia administrar amb intel·ligència i sensibilitat els silencis. Xerrar amb ell era una aventura, a més d'enriquidora, sorprenent. Entre d'altres raons, pels enigmàtics parèntesis que obria en les converses, farcint-les d'imprevistos silencis. Però no hi feia res. Amistat de ben pocs quirats és la que s'esfilagarsa amb els silencis, que no els tolera ni els respecta. Dos bons amics, quan estan junts i conversen, no troben mai cap mena d'incomoditat en els silencis; no els neguitegen ni es creuen obligats a fer anguniosos esforços per trencar-los. Ho fan els que no són amics de debò, els que els entenen com una situació molesta i carregosa, en lloc de considerar-los una manera més –i potser la millor– de guarnir les converses.

Em queia bé l'Enric. Molt. Amb el seu tarannà tranquil, reposat, amic dels amics, activista de projectes, sempre disposat a

col·laborar en el que fos; arrelat fortament al seu temps i amb l'esperit empeltat amb enyorances de temps passats. Alquimista de licors esperitosos, savi en l'art de conjuminar menjars i salses, incansable caminant d'indrets solitaris... Irònic, sorneguer, matisant astutament les paraules per, de retruc, potenciar les que no deia... Amb una llum especial en la mirada –en ocasions inquietant–, de somriure fàcil, discret

en el gest, ponderat en el to, planer sempre en el tracte... i amb un curiós i lleuger balanç del cos, quan estava dempeus, recolzant-se ara en una cama, ara en l'altra...

Gran tipus, l'Enric. N'era més del que semblava. Mai va ser un individu estàndard ... Preparat per dir sempre la penúltima paraula, silenciava la darrera com si volgués acabar les seves converses amb punts suspensius... enclaustrant-se, abans d'acabar, en sí mateix, sense obrir-se del tot. Timidesa? Potser sí.

Sempre vaig apreciar i respectar l'Enric i vull creure que l'afecte era recíproc. Vol dir això que el coneixia bé? Que el coneixia del tot? A fons? Segurament, no. Tenia, crec, un punt de complexitat inassolible. Sempre vaig pensar - i ho continuo pensant - que en tot moment va conservar dintre seu un replec que no volia compartir. Un cau, dins d'ell mateix, per a ell sol. Un íntim refugi cuirassat contra tota mirada aliena. Potser això el mostrava, malgrat la seva porositat a tot el que l'envoltava, en un solitari que no volia -o no podia- compartir del tot la seva més recòndita solitud. Tal vegada era aquest hermetisme el que el feia aparèixer, a estones, una mica distant. Alguns no l'entenien. D'altres l'hi retreien. D'altres, ni se n'adonaven.

Entranyable personatge, l'Enric. Personatge que, pel que fos, potser no va fruitar tot el que podia esperar-se de la rica saba que l'animava per dins. I que tampoc va ser valorat com es mereixia.

En tinc un gran record de l'Enric. I encara sospito que, precisament en el racó que ens ocultava, hi niava el millor d'ell mateix

Adéu, amic Enric.

DOSSIER l'enric Serras i "l'olla benigna"

MANUEL CUSACHS I XIVILLÉ

L

Olla Benigna va ser un club gastronòmic que va iniciar-se en l'àmbit de la família Serras. Quan encara no tenia nom s'organitzaven uns sopars, a les postres dels quals es divulgaven receptes casolanes de cuina, per instruir el personal. Però aquesta intenció va tenir poc futur.

L'Olla Benigna com a club no va pretendre altra cosa que l'oci, sense cap mena de compromís social, ni polític, ni cultural. No tot a la vida ha de ser transcendental. Amb el pretext de sopar va anar acollint una quantitat ingent de comensals fins arribar a un punt que molts no es coneixien entre ells: cadascú podia portar amics i aquests uns altres, provocant veritables dificultats d'espai. Va ser un autèntic cultiu d'amistats.

Per a ser fidels als inicis fundacionals hem d'anar a la llar del senyor Jaume Colomer, on tres gendres i ell mateix, iniciats per l'Enric organitzaven uns dinars amb pretensions de cuina selecta, en què la família femenina hi era convidada. Va ser batejat amb el nom d'AFIC (Associació Familiar i Cultural). Hom pot deduir que l'adjectiu *cultural* era més aviat pompós. Aquests àpats s'expandiren i entraren altres cuines amicals. Així s'amplià amb la família Subirà (íntima de la Colomer). S'estrenaren cuines i fogons, i menjadors, amb ambicions memorables en què l'Enric Serras era la veu decisòria. L'AFIC va créixer, com hem dit, en un ambient purament casolà i d'amics íntims. Amb el temps aquells tecs,

Medalla de l'Olla Benigna

on els cuiners érem uns mers aficionats (jo mateix no en vaig saber mai), agafaren més volada iniciant una altra ambició, promoguda per l'Enric, consistent en sortir del clan domèstic per iniciar una manera de fer amics més àmplia al voltant d'una taula. D'aquí va néixer el que aviat seria l'Olla Benigna.

L'Olla va crear un agradós ambient fruit de la discreció, l'amabilitat i la cordialitat, sense cap mena de compromís, molt propi al caràcter de l'Enric. Uns artistes convidats meus en quedaren sorpresos:

- "Com us ho heu fet per aconseguir aquesta fraternitat?

- No ho sé. Però si ho pregunteu a l'Enric Serras, que n'és fundador, tampoc ho sap".

Aquest era el seu misteri.

L'Enric va creure oportú que havia d'incorporar un responsable de *relacions públiques i protocol* i va proposar-ho a Lluís Terri, l'actiu promotor cultural i artista expert en relacions humanes. Amb la seva incorporació, la divulgació de l'Olla es va estendre més enllà de l'ambient local. Es va decidir